

תרמתי לצבא שלוש שנים, השתמטות מעוררת בי התקוממות מוסרית, ועם זאת אני מרגיש עד כמה גדולה הזכות שנפלה בחלקי לשרת בצה"ל

נתנאל אלישיב | 23/4/2012 1:16

תגיות: מאהל הפראיירים, גיוס, חוק טל, מילואימניקים

אני לא יודע מי בדיוק החליט לכנות את המאהל בו אזרחים טובים קוראים לחלוקה צודקת יותר של נטל השירות הצבאי בשם "מאהל הפראיירים". ודאי שהדרישה צודקת ביסודה, אבל השם לא מוצלח.

תרמתי לצה"ל שלוש שנים כלוחם ומפקד ועוד קצת יותר משנה, במצטבר, בשירות מילואים. השתמטות מעוררת בי התקוממות מוסרית עזה, ועם זאת, אני לא מרגיש שאני פראייר.

לא היה לי קל בצבא, אבל כשאני מנסה לדמיין את חיי ללא השירות הצבאי, אני מרגיש עד כמה גדולה הזכות שנפלה בחלקי לשרת שירות משמעותי בצה"ל.

מה קיבלתי מצה"ל

אני לא פראייר, משום שאמנם גם לפני השירות הייתי משופע בכוונות טובות, אבל רק בצבא למדתי איך ליישם אותן, הלכה למעשה, ללא ויתור עצמי. כוח הרצון שלי התעצם. רק לאחר שצעדתי תשעים קילומטרים במסע הכומתה, למדתי באמת שאם רק ארצה להגשים חלום, דבר לא יעמוד בפניי.

אני לא פראייר, גם משום שההתרגלות לגור באוהל, לסחוב אלונקה ולפעול יחד עם אנשים לגמרי שונים ממני באופיים ובאמונותיהם לימדה אותי את סוד הגיוון ואת חסרונות ההומוגניות. למדתי לא רק להסתדר עם אנשים שונים ממני, אלא גם ליהנות מחברתם. זה עושה אותי לבעל טוב יותר, ומי יודע כמה מתחים מיותרים זה מנע ממני בעבודה.

אני לא פראייר, גם משום שבתור מנהל עסק עצמאי אני יודע בבירור שהשירות כסמל מחלקה תרם ליכולתי הניהולית פי כמה מלימודי האקדמיים ומספרי הניהול שקראתי. אני מגדיר מטרות, עומד במשימות ומפיק לקחים מכישלונות, ממש כפי שלומדים בצבא.

אני לא פראייר, גם משום שרק בזכות אינספור השכמות באמצע הלילה לשמירה, לפעילות או למסדר, קל לי לקום לתינוק שבוכה בלילה או סתם כך, ליום עבודה. טיילתי השבוע עם בני התינוק במנשא, ובמקום לקטר, נהנית מכך שאין עליי גם אפוד, פק"ל ומזון לשבוע לחימה.

אני לא פראייר, גם משום שהשירות במילואים תורם תרומה עצומה לחינוך ילדיי. כשהם רואים את אבא יוצא מוקדם בבוקר, לבוש במדי זית עם תרמיל גדול על הגב, ונעלם לתקופה ממושכת, וכשהם רואים את היחס התומך של אמם, הם לומדים שהוריהם לא רק יודעים להטיף להם על ערכים, אלא הם ערכיים בעצמם, ולכן הם קשובים יותר, כל השנה.

זקוף ביום הזיכרון

אני לא פראייר, גם כי בשירותי הצבאי פגשתי – ואני ממשיך לפגוש – את המיטב שיש לעם הזה להציע. אלה שלא משרתים נמצאים תמיד עם הראש באדמה, כי הם פוגשים בעיקר אחרים כמוותם, אבל אני תמיד שמח, כי אני רגיל לפגוש ישראלים בעלי לב טוב ומוכנות להירתם.

אני לא פראייר, גם כי בניגוד למשתמטים למיניהם – אני לא צריך להתבייש. כשמגיע יום הזיכרון לחללי צה"ל, אני מצדיע לאחיי גיבורי התהילה שנהרגו למען המדינה, אבל לא מתבייש מפניהם ומפני בני משפחותיהם, כי אני יודע שיכולתי להיות שם במקומם, ורק יד ההשגחה בחרה את מי לקטוף ואת מי להשאיר לעת עתה.

אני לא פראייר, בעיקר כי כל מי שחי רק כדי לקחת, מגלה – במוקדם או במאוחר – שהוא נשאר בלי כלום, בעוד שמי שחי גם כדי לתת, מלא בתחושת משמעות וסיפוק. אני יודע שכשהתגייסתי

להילחם בטרור במבצע "חומת מגן" וכשהגנתי על תושבי הדרום במבצע "עופרת יצוקה" – בחרתי להיות בצד הנכון של ההיסטוריה.

לנכדיי אוכל לומר שאמנם לא הכרעתי את האויבים שלנו לבדי, אבל כרבים אחרים, לחמתי למען המדינה שלי, וביחד – הצלחנו, ובזכות זה יש להם מדינה.

ולך, קורא צעיר, שמתלבט לגבי המשך דרכו, אני אומר בלב שלם: אל תהיה פראייר, תתגייס!
